

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 28Sa/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5019200011
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5019200011.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Martinčekovou, v právnej veci žalobcu: MUDr. C. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXXX/XXA, F., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne číslo: XXX XXX XXXX X zo dňa 12.12.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Žiline žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím číslo: XXX XXX XXXX X zo dňa 16.10.2018, ako prvostupňový správny orgán, podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o sociálnom zabezpečení), § 114 ods. 1, § 259 ods. 1, § 293k, § 293l ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. (ďalej zákon o sociálnom poistení) v znení neskorších predpisov od 7. augusta 2010 priznala žalobcovi starobný dôchodok v sume 62,- € mesačne. Tento následne zvýšila tak, ako je uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia, a to až na sumu 109,- € mesačne. V odôvodnení poukázala na rozsudok NS SR č. 7So/2/2017, ktorý potvrdil rozsudok KS v Žiline č.k. 24Sa/7/2016 zo 17.10.2016, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 11. mája 2016 o zastavení výplaty starobného dôchodku. Oba sudy dospeli k záveru, že v ďalšom konaní bude úlohou Sociálnej poisťovne znovu rozhodnúť o žiadosti o starobný dôchodok zo 7. augusta 2013. Na účely stanovenia výšky starobného dôchodku žiadateľa podľa zákona o sociálnom poistení, ktorý je poberateľom výsluhového dôchodku a je poistencom i podľa predpisov vo všeobecnom systéme (civilné zamestnanie) je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby hodnotené na účely výsluhového dôchodku. Po takomto stanovení výšky možno zistenú sumu starobného dôchodku krátiť o sumu výsluhového dôchodku v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128. Vo veci bol zistený tento skutkový stav: Rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia v Bratislave z 5. septembra 2018 bol účastníkovi podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z.z. priznaný výsluhový dôchodok od 1. januára 1999. Na nárok na výsluhový dôchodok a jeho výšku bola zhodnotená doba výkonu v I. kategórii funkcií a II. kategórii funkcií. Pretože získal spolu v I. a II. kategórii funkcií viac ako 20 rokov, dôchodkový vek je 57 rokov veku. Vzhľadom k tomu, že dovŕšil dôchodkový vek pred 1. januárom 2004, t.j. 17. marca 1997, o nároku na starobný dôchodok v súlade s § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení bolo rozhodnuté podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003. Do vzniku nároku na starobný dôchodok získal 42 rokov doby zamestnania a na účely určenia sumy starobného dôchodku je rozhodných 39 rokov, pretože na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. je základná výmera jeho starobného dôchodku 55 % priemerného mesačného zárobku. Základná výmera sa od 21. roku zamestnania zvyšuje za každý ďalší rok zamestnania v I. kategórii o 2 % priemerného mesačného

zárobku (za 17 rokov o 34 %) a v II. pracovnej kategórii o 1,5 % priemerného zárobku (za 2 roky o 3 %). Suma jeho starobného dôchodku do vzniku nároku na dôchodok je tak 85 % priemerného mesačného zárobku, t.j. 134,8270 € mesačne. Ďalej sa suma starobného dôchodku zvyšuje za dobu zamestnania po vzniku nároku na dôchodok od 17. marca 1997 do 31. mája 2005 úhrnom o 65,95038 € mesačne. Suma starobného dôchodku určená s prihliadnutím na dobu výkonu služby ku dňu vzniku nároku na jeho výplatu vypočítaná podľa zákona č. 100/1988 Zb. je tak 496,08934 € mesačne. Ďalej správny orgán túto sumu starobného dôchodku krátil podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru, a to o pomernú časť sumy starobného dôchodku zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky. Zodpovedajúca suma starobného dôchodku sa vypočíta ako rozdiel sumy starobného dôchodku určenej s prihliadnutím na dobu výkonu služby a pomernej časti sumy dôchodku zodpovedajúcej iba obdobiu výkonu služby. Táto pomerná časť zodpovedá pomeru obdobia výkonu služby v celých rokoch získaných v osobitnom systéme k celkovému úhrnu dôb poistenia získaného v osobitnom aj všeobecnom systéme. Suma starobného dôchodku je tak rozdiel súm 496,08934 € a 436,06265388 €, t.j. 60,10 € mesačne.

2. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ktorý rozhodnutím číslo: XXX XXX XXXX X zo dňa 12.12.2018 jeho odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom ako aj právnym posúdením žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku zo dňa 7. augusta 2013. Podľa § 114 ods. 1 zákona o sociálnom poistení mu bol dôchodok priznaný tri roky späťne od uplatnenia nároku. Suma starobného dôchodku určená s prihliadnutím na dobu výkonu služby ku dňu vzniku nároku na jeho výplatu vypočítaná podľa zákona č. 100/1988 Zb. je 496,08934 € mesačne, od ktorej treba odpočítať sumu 436,06265388 €, čo je suma pomernej časti dôchodku zodpovedajúcej iba obdobiu výkonu služby. K námietke účastníka, týkajúcej sa určenia dôchodkového veku, uviedol, že účastníkovi doba služby v I. kategórii funkcií netrvala k 31. decembru 1999, a preto na určenie zníženého dôchodkového veku nie je možné aplikovať § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb.. Dôchodkový vek je 57 rokov v zmysle § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.. Pokiaľ namietal rozhodné obdobie, týmto je podľa § 12 ods. 3 písm. a) citovaného zákona obdobie desiatich po sebe nasledujúcich kalendárnych rokov pred rokom, v ktorom vznikol nárok na dôchodok, sú to kalendárne roky 1987 až 1996. Nakoľko zamestnanie netrvalo nepretržite od vzniku nároku na starobný dôchodok do 31. decembra 2003, nie je možné použiť na určenie sumy starobného dôchodku § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Na základnú výmeru starobného dôchodku je potrebné aplikovať § 22 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom zabezpečení, pretože účastník nebol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní v I. pracovnej kategórii. Základná výmera je maximálne 85 % priemerného mesačného zárobku podľa § 22 ods. 4 citovaného zákona. Na nárok na starobný dôchodok boli započítané všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia a na určenie sumy dôchodku zohľadnené všetky vymeriavacie základy dosiahnuté v rozhodujúcom období. Pri krátení dôchodku Sociálna poisťovňa postupovala v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že najskôr určila sumu starobného dôchodku za všetky doby poistenia, t.j. vrátane doby služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok. Následne určila sumu patriacu len za obdobie dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku a suma určená za všetky doby poistenia bola potom krátená o sumu, ktorá zodpovedá obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé kalendárne roky.

3. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podal správnu žalobu žalobca. Uviedol, že poisťovňa o jeho žiadosti zo dňa 7. augusta 2013 napadnutým rozhodnutím nerozhodla. Nárok na starobný dôchodok mu nevznikol podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. dňom 17. marca 1997, ale dňom 1. januára 1999 podľa zákona č. 114/1998 Z.z.. Ďalej poukázal na rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 4. novembra 2013, ktorému mu vyčítal konkrétne procesné vady. Ďalej poukázal na to, že poisťovňa zamietla aj ďalšie jeho žiadosti s argumentáciou, že kompetentný na priznanie dôchodkov je Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia. Rozhodnutím zo dňa 13. augusta 2014 toto svoje nezákonné konanie odstránila, keď mu so spätnou platnosťou od 1. januára 2014 priznala starobný dôchodok vo výške 181,30 €. Tento dôchodok mu však bol na základe rozsudku krajského súdu č.k. 24Sd/296/2014-64 z 20. januára 2015 a rozhodnutím poisťovne zo dňa 11. mája 2016 v rozpore so zákonom odňatý. V dôsledku odňatia do 16. októbra 2018 nedostával žiadny dôchodok. Voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne zo dňa 11. mája 2016 o odňatí dôchodku sa odvolal a krajský súd v rozsudku zo dňa 17. októbra 2016 rozhodol, že záver krajského súdu vyjadrený v rozsudku z 20. januára 2015 nebol správny. Preto nebolo správne ani rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 11. mája 2016, ktorým mu bol dôchodok odňatý. Žiadal preto zrušiť

rozhodnutie z 11. mája 2016 a uvoľniť dôchodok priznaný rozhodnutím poisťovne z 13. augusta 2014. Poukázal pritom na rozsudok NS SR sp.zn. 9So/132/2009 a 4So/193/2007. Potom bude rozhodnutie zo dňa 16. októbra 2018 (prvostupňové rozhodnutie) nadbytočne vydané a z toho dôvodu žiada, aby bolo zrušené.

Namietal nesprávne posúdenie rozhodnutia vydaného 12. decembra 2018 (napadnuté rozhodnutie), čo odôvodnil nasledovne. Na strane dva sa žalovaný odvoláva na zákon č. 235/1993 Zb., ktorý nemá nič spoločné so sociálnym zabezpečením. V napadnutom rozhodnutí na strane dva je uvedené, že dôchodkový vek dovŕšil pred 1. januárom 2004, a to 17. marca 1997. Keďže nie je v rozhodnutí konkretizované, podľa akého predpisu stanovila poisťovňa vznik nároku na dôchodok, usudzuje, že ho odvodila od § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.. Toto ustanovenie stanovuje, že vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 (57) rokov. Je zrejmé, že toto je najskorší termín, od kedy môže vojakovi z povolania vzniknúť nárok na dôchodok, ale nevylučuje možnosť neskoršieho vzniku nároku na dôchodok. Dňom 17. marca 1997 splnil len podmienky nároku na dôchodok, čo mu umožnilo skorší odchod do dôchodku v prípade podania žiadosti. Nevznikol mu však automaticky nárok na priznanie a vyplácanie dôchodku z dôvodu, že nárok na dôchodok môže byť vojakovi z povolania priznaný vtedy, ak splní aj ďalšie podmienky, a to podanie žiadosti a nemať ďalšie zamestnanie po vzniku nároku na dôchodok. Pritom jeho služobný pomer trval nepretržite až do 31. decembra 1998, kedy podal na Vojenský útvar sociálneho zabezpečenia žiadosť o priznanie dôchodku od 01.01.1999. Z toho vyplýva, že nárok na dôchodok mu vznikol až dňom 1. januára 1999 v dobe, keď sa na neho vzťahoval zákon č. 114/1998 Z.z.. Podľa § 103 uvedeného zákona sa na sociálne zabezpečenia vojakov nepoužijú § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb.. Z toho je zrejmé, že nárok na dôchodok v jeho prípade nie je možné odvodzovať od § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb.. Ďalej namietal, že poisťovňa mala rozhodnúť o jeho nároku na dôchodok podľa žiadosti zo 7. augusta 2013, teda podľa zákona o sociálnom poistení. Rozhodla však podľa zákona č. 100/1988 Zb.. Pri výpočte hrubých zárobkov z piatich najlepších kalendárnych rokov z tzv. rozhodného obdobia mu poisťovňa nesprávne stanovila počty rokov rozhodného obdobia. Keďže nárok na dôchodok mu vznikol 1. januára 1999, potom rozhodným obdobím pre výpočet dôchodku sú roky 1989 až 1998. Opätovne namietal, že § 132 zákona č. 100/1988 Zb. je podľa zákona č. 114/1998 Z.z. nepoužiteľný. V súvislosti s ním tvrdným dôchodkovým vekom k 01.01.1999 mal odpracovaných v I. kategórii funkcií 20 rokov, 5 mesiacov a 28 dní, teda základná výmera dôchodku má byť stanovená podľa § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., t.j. 60 % priemerného mesačného zárobku. Tiež namietal spôsob krátenia dôchodku. V napadnutom rozhodnutí nie je uvedená výška dôchodku zo všeobecného systému a z osobitného systému každá osobitne, k akému dátumu boli dávky vypočítané a v akej výške. Nie je možné posúdiť, ktorá časť dôchodku bola krátená. Zo zákona č. 328/2002 Z.z. priamo nevyplýva, že výsluhový dôchodok je dávkou poskytovanou za prežitie určitého veku, t.j. za tú istú sociálnu udalosť, za ktorú sa poskytuje starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia. Nárok na dôchodok zo všeobecného systému a osobitného systému mu nevznikol súčasne, preto sa nejedná o tú istú sociálnu udalosť. Okrem toho článok 33 Dohovoru č. 128 dáva len možnosť a nie povinnosť dôchodok krátiť. Mal za to, že krátenie ho znevýhodňuje oproti občanom poberajúcim dôchodok len zo všeobecného systému poistenia. Žiadal, aby súd zrušil rozhodnutie poisťovne č. XXX XXX XXXX X-II z 11. mája 2016, aby ďalej rozhodol, že dôchodok priznaný rozhodnutím poisťovne z 13. augusta 2014 č. XXX XXX XXXX X je poisťovňa povinná mu dňom 2. júna 2016 uvoľniť a priznať tri roky spätne od uplatnenia nároku na dôchodok, zrušiť rozhodnutie zo dňa 16. októbra 2018 č. XXX XXX XXXX X ako nadbytočné a zrušiť rozhodnutie z 12. decembra 2018 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nesúladne s rozsudkom krajského súdu zo dňa 17. októbra 2016. Tiež žiadal rozhodnúť, že vzhľadom na to, že výsluhový dôchodok sa priznáva len za celé roky poistenia, je poisťovňa povinná mu tzv. zostatkovú dobu 163 dní za obdobie od 22. júla 1957 do 31. decembra 1957 do celkovej doby započítať a navrhol, aby mu krajský súd ako nemajetkovú ujmu priznal finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- €.

Na základe výzvy správneho súdu opravil petit žaloby tak, že žiadal, aby súd vydal rozsudok, ktorým zruší rozhodnutie žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 12.12.2018 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 09.04.2019. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym posúdením ako ho uviedol v napadnutom rozhodnutí. Poukazovanie žalobcu na rozsudky NS SR č.k. 4So/189/2007 a 4So/193/2007 nie je dôvodné, nakoľko v daných konaniach išlo o iné skutkové situácie ako v konaní žalobcu. Okrem toho neboli uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR, pretože právny názor v týchto rozsudkoch doposiaľ nebol zovšeobecnený. Žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol.

5. Žalobca podal k vyjadreniu žalovaného repliku zo dňa 29.04.2019. Zopakoval všetky námietky už uvedené v žalobe a opätovne sa vyjadril k predchádzajúcim súdnym konaniam vedeným o žiadosti žalobcu o starobný dôchodok. Zotrval na svojom právnom názore, že pri vydaní rozhodnutia poisťovne zo dňa 16.10.2018 poisťovňa nekonala v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.10.2016 a zároveň opätovne poukázal na to, že rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 20. januára 2015 nebol správny a potom nie je správne ani rozhodnutie poisťovne zo dňa 11.05.2016 o zastavení výplaty dôchodku. Nesúhlasil s použitím článku 33 Dohovoru č. 128 a poukázal na to, že aplikácia Dohovoru mu väčší rozsah ústavných práv nezabezpečila, práve naopak, keď pôvodne mu bol priznaný starobný dôchodok 181,30 € a na základe aplikácie Dohovoru len vo výške 62,- €. Opätovne poukázal na to, že je tu len možnosť a nie povinnosť dôchodok krátiť. Tiež zákonodarca doteraz legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku, pričom cituje rozsudok NS SR sp.zn. 9So/66/2017. Zo zákona č. 328/2002 Z.z. priamo nevyplýva, že výsluhový dôchodok je dávkou poskytovanou za prežitie určitého veku. Dňom 1. mája 1998 došlo k odčleneniu osobitného od všeobecného systému, z čoho vyplýva, že v osobitnom systéme bol poistený len od 1. mája 1998 do 31. decembra 1998, teda po dobu ôsmich mesiacov. Z toho dôvodu výšku dôchodku z osobitného systému je možné vypočítať len za obdobie ôsmich mesiacov. Nakoniec uviedol, že jeho požiadavka na finančné zadosťučinenie 2.000,- € je dôvodná.

6. Žalovaný k replike žalobcu dupliku nepodal.

7. Krajský súd v Žiline prejednal vec bez nariadenia pojednávania za splnenia procesných podmienok stanovených v § 107 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (SSP) a contrario, keď žalobca ani žalovaný nepožiadali o nariadenie termínu pojednávania. Obaja boli o možnosti požiadať o nariadenie pojednávania upovedomení (žalobca v poučení na č.l. 48 spisu a žalovaný na č.l. 38). Rozsudok bol verejne vyhlásený a o jeho vyhlásení bola spísaná zápisnica.

8. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle § 199 a nasl. SSP v spojení s § 177 a nasl. SSP v medziach žaloby a repliky k vyjadreniu žalovaného, pričom nezistil žiadne dôvody na vyslovenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, a to ani postupom podľa § 203 ods. 2 SSP, a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú z nasledovných dôvodov:

9. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

Podľa § 199 ods. 2 SSP v konaní podľa tejto hlavy správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania - fyzickej osoby a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach a povinnostiach.

Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

Podľa § 114 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov nárok na výplatu dávky alebo jej časti sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, za ktorý dávka alebo jej časť patrili.

Podľa § 259 ods. 1 citovaného zákona v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov základná výmera starobného dôchodku tvorí 55 % priemerného mesačného zárobku, ak bol občan zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní II. pracovnej kategórie.

Podľa § 94 ods. 1 cit. zákona nárok na dávku dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti (ďalej len "dávka") vzniká dňom splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom, prípadne vykonávacími predpismi.

Podľa § 94 ods. 2 cit. zákona nárok na výplatu dávky vzniká splnením podmienok ustanovených pre vznik nároku na dávku a jej výplatu a podaním žiadosti o priznanie alebo vyplácanie dávky, pokiaľ nie ustanovené, že taká žiadosť nie je potrebná.

Podľa § 132 ods. 1 písm. b) citovaného zákona vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 57 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu v ostatných prípadoch.

Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 vyhlásený v Zbierke zákonov č. 416/1991 Zb. ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

10. Z administratívneho spisu správny súd zistil, že žiadosť o starobný dôchodok podal žalobca 7. augusta 2013. Podľa potvrdenia Vojenského útvaru sociálneho zabezpečenia v Bratislave z 5. septembra 2018 mu bol podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z.z. od 1. januára 1999 priznaný výsluhový dôchodok. Na nárok na výsluhový dôchodok a jeho výšku mu bola zhodnotená doba služobného pomeru od 22.07.1957 do 31.12.1998 a na určenie sumy priznanej dávky mu bola zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 28 rokov. V I. kategórii funkcií slúžil od 22.07.1957 do 21.07.1959, od 22.07.1959 do 14.07.1963, od 15.07.1963 do 31.12.1964, od 25.08.1965 do 10.08.1992 a od 28.12.1992 do 31.12.1998.

11. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/296/2014-64 zo dňa 20. januára 2015, vo vzťahu ku ktorému podané odvolanie žalobcu bolo odmietnuté uznesením NS SR č.k. 1So/38/2015 zo dňa 17.02.2016, správny súd rozhodol, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13.08.2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10.10.2014 a 02.12.2014 zrušil a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnúť o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 a § 274 zákona o sociálnom poistení je daná právomoc Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, a preto napadnuté rozhodnutia zrušil. Žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok preto žalovaný postúpi na rozhodnutie príslušnému orgánu, t.j. Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

12. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sa/7/2016-28 zo dňa 17. októbra 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom NS SR č.k. 7So/2/2017 zo dňa 28. júna 2018, súd zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X-II zo dňa 11.05.2016 a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté v merite veci o nároku navrhovateľa na priznanie starobného dôchodku uplatneného žiadosťami zo 7. augusta 2013 a 28. mája 2014. Konštatoval, že nie je možné považovať za zákonný postup odporkyne - Sociálnej poisťovne, keď preskúmaným rozhodnutím zastavila navrhovateľovi výplatu starobného dôchodku bez skúmania splnenia zákonných podmienok rozhodnutia o žiadostiach navrhovateľa, ktorými si uplatňoval svoj nárok na priznanie starobného dôchodku. Pokiaľ v danom prípade vystal záporný kompetenčný spor medzi Sociálnou poisťovňou a Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia, bolo povinnosťou odporkyne pred vydaním napadnutého rozhodnutia podať žalobu v súlade s § 412 a nasl. SSP. Pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, aj keď z iných dôvodov, ako vecne správny potvrdil. V ďalšom konaní bude potrebné rozhodnúť o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku zo dňa 7. augusta 2013.

13. V súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 16.10.2018 (prvostupňové napadnuté rozhodnutie) rozhodol o žiadosti žalobcu o priznaní starobného dôchodku zo dňa 7. augusta 2013 tak, že mu priznal starobný dôchodok v sume 62,- € tri roky spätne od 7. augusta 2010 v zmysle § 114 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. O výške starobného dôchodku rozhodoval podľa judikatúry súdov Slovenskej republiky týkajúcej sa prípadov, keď je žiadateľovi priznaný výsluhový dôchodok, to znamená, že určil sumu starobného dôchodku s prihliadnutím na všetky doby poistenia, teda v civilnom sektore aj v silovom rezorte, od ktorej odpočítal pomernú sumu starobného dôchodku, ktorá zodpovedá pomeru obdobia výkonu služby v ozbrojených silách k celkovému úhrnu všetkých dôb poistenia. Ako kritérium výšky stanovenia týchto dôchodkov zobral dôchodkový vek žiadateľa 57 rokov v zmysle § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.. Aplikáciu tohto zákona odôvodnil § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože k dovŕšeniu dôchodkového veku došlo pred 1. januárom 2004, a to konkrétne 17. marca 1997, keď žalobca dovŕšil 57 rokov veku.

14. S týmto právnym posúdením výpočtu starobného dôchodku sa správny súd v plnom rozsahu stotožnil, považuje za zákonné a v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ktorý je potrebné aplikovať aj v danom prípade vzhľadom na súbeh starobného a výsluhového dôchodku zo všeobecného a osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

15. Čo sa týka žalobných námietok, tieto súd v plnom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodné. Konkrétne uvádza, čo sa týka námietky, že poisťovňa o jeho žiadosti zo dňa 7. augusta 2013 prvostupňovým rozhodnutím nerozhodla, táto námietka je v rozpore s obsahom prvostupňového a napadnutého rozhodnutia. Z nich jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie je vydané na základe žiadosti o starobný dôchodok spísanej 7. augusta 2013 a výrok prvostupňového rozhodnutia korešponduje s týmto dátumom, keď mu bol priznaný starobný dôchodok spätne tri roky práve od dátumu 7. augusta 2013 v zmysle § 114 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

16. Ďalšia námietka poukazovala na to, že nárok na starobný dôchodok mu vznikol 1. januára 1999 podľa zákona č. 114/1998 Z.z.. S touto námietkou súvisia aj ďalšie námietky týkajúce sa podľa žalobcu nesprávne určeného rozhodného obdobia, ktoré bolo určené práve v spojení so vznikom nároku na starobný dôchodok tak, ako ho uvádza žalovaný, t.j. 17. marca 1997, pričom podľa žalobcu správne malo byť 1. januára 1999 a z toho vyplývajúci nesprávne určený priemerný mesačný zárobok podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.. K tomu správny súd uvádza nasledovné. V prvom rade je potrebné uvedomiť si, že na daný prípad sa vzťahuje zákon č. 100/1988 Zb. a nie zákon o sociálnom poistení vzhľadom na prechodné ust. § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Žalobca ako vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok v zmysle § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb., dosiahnutím veku 57 rokov (17. marca 1997), pretože vykonával najmenej 20 rokov službu v ostatných prípadoch. Podľa tohto ustanovenia mu vznikol nárok na starobný dôchodok a nie na výsluhový dôchodok. Nárok na výsluhový dôchodok sa posudzuje podľa osobitného zákona, ktorým je v jeho prípade zákon č. 114/1998 Z.z., podľa ktorého mu bol aj priznaný od 1. januára 1999 výsluhový dôchodok. Nie je možné zamieňať si podmienky nároku na vznik výsluhového a starobného dôchodku. Je tiež potrebné oddeľovať termíny nárok na dávku, konkrétne na starobný dôchodok v zmysle § 94 ods. 1 v spojení s § 132 zákona o sociálnom zabezpečení a vznik nároku na jej výplatu v zmysle § 94 ods. 2 citovaného zákona. Žalobca má nárok na dávku starobného dôchodku už od 17.03.1997, avšak vzhľadom na to, že si ju uplatnil až žiadosťou zo 07.08.2013, táto mu bola priznaná spätne od neskoršieho dátumu (od 07.08.2010), ako mal nárok na dávku. Ak teda žalobca namieta, že mu nevznikol nárok na starobný dôchodok dovŕšením veku 57 rokov, pretože nepodal žiadosť o jeho priznanie, správny súd konštatuje, že nárok na dávku mu vznikol, avšak vzhľadom na to, že k tomuto dňu nepodal aj žiadosť o jej priznanie, v tento deň mu nevznikol nárok na jej výplatu.

17. Je teda nedôvodná námietka, že nárok na dôchodok mu vznikol dňom 1. januára 1999, a to podľa zákona č. 114/1998 Z.z.. Podľa tohto zákona nemôže vzniknúť nárok na starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia, ale nárok na dávky z osobitného systému. Je aj nesprávny výklad žalobcu, že v zmysle § 103 zákona č. 114/1998 Z.z. sa na sociálne zabezpečenie vojakov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona nepoužijú § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb., a preto nemôže vzniknúť nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb.. Uvedené ustanovenie zrušeného zákona č. 114/1998 Z.z. zakotvovalo, že na sociálne zabezpečenie vojakov,

ktoré sa poskytuje podľa zákona č. 114/1998 Z.z., sa nepoužijú ustanovenia zákona č. 100/1988 Zb.. Starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia však nebolo možné priznať podľa z.č. 114/1998 Z.z., preto na jeho priznanie je potrebné použiť zákon o sociálnom zabezpečení účinný ku dňu vzniku nároku na túto dávku.

18. S námietkou nesprávneho určenia dôchodkového veku potom súvisia aj ďalšie námietky, a to námietka nesprávne určeného rozhodného obdobia. Vo vzťahu k nej správny súd konštatuje, že rozhodné obdobie bolo určené správne, keďže správne bol určený aj dátum dôchodkového veku žalobcu. Nie je možné určiť ako rozhodné obdobie desať rokov späťne od dátumu, ktorý si žalobca určil ako vznik nároku na starobný dôchodok, t.j. 1. januára 1999. Nedôvodná je tiež námietka, že mal byť aplikovaný § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., keď podľa žalobcu mal odpracovaných viac ako 20 rokov v I. kategórii funkcií, keď za deň vzniku nároku na dôchodok zobrať dátum 01.01.1999. Ako bolo uvedené vyššie, vznik nároku na starobný dôchodok žalobcu je potrebné odvodzovať od § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.. Keďže žalobca bol zamestnaný najmenej 25 rokov, vykonával službu v I. a II. kategórii funkcií viac ako 20 rokov a súčasne dovŕšil dôchodkový vek 57 rokov, momentom splnenia všetkých týchto kumulatívnych podmienok mu nárok na dávku podľa § 132 ods. 1 písm. b) vznikol (bez ohľadu na vôľu žalobcu). Preto ani základná výmera starobného dôchodku nemôže tvoriť 60 % priemerného mesačného zárobku v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Pokiaľ hranicu 20 rokov zamestnania v I. kategórii funkcií žalobca presiahol až po dovŕšení dôchodkového veku, a to ku dňu 01.01.1999 (ako to vyplýva z prílohy žaloby - časti rozhodnutia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zo dňa 27.05.2016), o ktorom je presvedčený, že je jeho dôchodkovým vekom, uvedené je právne irelevantné.

19. Ďalej žalobca namieta samotné krátenie teoretickej sumy starobného dôchodku o časť sumy zodpovedajúcej dobe služby už zhodnotenej na určenie sumy výsluhového dôchodku v zmysle Dohovoru č. 128. Keďže žalobcovi bol priznaný výsluhový dôchodok z osobitného systému sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky a na určenie sumy starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom poistení musí byť započítaná aj doba služby v I. a II. kategórii funkcií, ktoré však už boli zhodnotené v rozsahu nároku na výsluhový dôchodok v rozhodnutí o priznaní výsluhového dôchodku, suma starobného dôchodku sa musí znížiť podľa článku 33 ods. 2 citovaného Dohovoru o pomernú sumu starobného dôchodku zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku. Ak by k tomuto kráteniu nedošlo, potom by tieto doby boli zhodnotené dvakrát: prvýkrát pri určení výsluhového dôchodku a druhýkrát pri určení starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom poistení. Preto je pre spravodlivé usporiadanie veci nevyhnutné, aby sa tieto doby započítavali len jedenkrát.

20. V tejto súvislosti súd poukazuje na stanovisko NS SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 83/2013, publikované vo zväzku 6, ročník 2013, na strane 45 (rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 7So/138/2011 zo dňa 15. augusta 2011), podľa ktorého priznanie výsluhového dôchodku podľa č. 328/2002 Z.z. nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) bolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že zákon o sociálnom poistení nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia aj príslušníkovi ozbrojeného zboru alebo ozbrojených síl, ktorý už dosiahol dôchodkový vek podľa zákona o sociálnom poistení, splnil podmienky nároku na niektorú z výsluhových dávok a získal k tomuto dňu akúkoľvek hodnotiteľnú dobu poistenia vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia. Za týchto okolností potom priznanie výsluhového dôchodku nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku. Vylúčenie tohto obdobia sa vzťahuje len na určenie výšky invalidného výsluhového dôchodku, invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku. Ďalej konštatoval, že odporkyňa musí pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov z osobitného systému najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme (samozrejme pri zachovaní výhod z preferovaných zamestnaní, teda napr. pri skoršom odchode do dôchodku), následne vypočíta teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila po zhodnotení doby poistenia v osobitnom systéme a odpočítať ju od teoretickej výšky dôchodku vypočítanej pri zohľadnení celej doby poistenia a až takto vypočítaná dávka môže zachovať všetky oprávnené nároky

uvedených poistencov z osobitného systému a nebude poškodzovať odporkyňu. Vyplácaný výsluhový dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia (poistenia) má charakter dávky v starobe, preto odporkyňa musí postupovať v súlade s článkom 33 Dohovoru č. 128 vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb..

21. Súd ďalej poukazuje napr. aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 9So/214/2008 uverejnený v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 5/2011 pod č. 55 alebo na rozsudok NS SR č.k. 10So/39/2016 zo dňa 18. júla 2017. Podľa tohto rozsudku výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli článok 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Primeraným hmotným zabezpečením v starobe je len také zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či toto bolo získané v osobitnom systéme alebo vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Aby nedochádzalo k duplicitnému zhodnoteniu tej istej doby, pri rozhodovaní o žiadosti o priznanie starobného dôchodku v takýchto prípadoch je povinnosťou odporcu (Sociálnej poisťovne) vychádzať z celkovej dĺžky poistenia, teda vrátane obdobia služobného pomeru a takto určenú tzv. teoretickú výšku dôchodku potom krátiť v zmysle článku 33 Dohovoru č. 128. V tejto otázke už ide o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Bez tejto judikatúry by odporca v zmysle vyššie uvedených ustanovení § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení vôbec nemohol pre nárok a výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia započítať navrhovateľovi dobu služby príslušníka ZVJS.

22. Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že článok 33 Dohovoru dáva poisťovni len možnosť a nie povinnosť dôchodok krátiť, súd uvádza, že vykonanie uvedeného článku vyplýva priamo v článku 2 citovaného Dohovoru, v súlade s ktorým je Slovenská republika povinná vykonať okrem časti III tiež časť VI Dohovoru, v ktorom sa článok 33 nachádza. Judikatúra všeobecných súdov je v otázke o možnosti krátenia, ako aj o mechanizme výpočtu krátenia už stabilizovaná. Ku kráteniu v týchto prípadoch dochádza pravidelne, a teda nielen u žalobcu, ale aj v ostatných v obdobných skutkových prípadoch, pretože inak by došlo k priznaniu dvoch povahovo rovnakých dávok za tie isté doby poistenia, čo by viedlo k neodôvodnenému a neprimeranému zvýhodneniu osôb poistených v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a k diskriminácii poistencov, ktorí získali obdobia poistenia v takom istom rozsahu len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (rovnako rozsudok NS SR 9So/108/2015 z 28.02.2017). Tvrdenie žalobcu, že práve krátením dochádza k jeho znevýhodneniu oproti občanom poberajúcim dôchodok len zo všeobecného systému poistenia, je teda v plnom rozsahu nedôvodné.

23. Námiетка, že na strane dva napadnutého rozhodnutia je uvedený nesúvisiaci predpis zákon č. 235/1993 Z.z., je nedôvodná, pretože ide len o zrejmu nesprávnosť, keď správne mal byť uvedený zákon č. 235/1992 Zb. ako zákon, ktorý novelizoval zákon č. 100/1988 Zb..

24. Ďalšou skupinou námietok v žalobe sú námietky, ktoré sa týkajú rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 04.11.2013. Tieto námietky nie je možné prejednať v tomto súdnom konaní, pretože sa týkajú rozhodnutia, ktoré nie je predmetom tohto súdneho prieskumu. Okrem toho toto rozhodnutie bolo rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/292/2013-37 zo dňa 18. februára 2014 zrušené a žalovaný o žiadosti žalobcu zo dňa 07.08.2013 opätovne rozhodol rozhodnutím zo dňa 14.05.2014. O jeho novej žiadosti zo dňa 28. mája 2014 rozhodol rozhodnutím zo dňa 13.08.2014, ktorým mu priznal starobný dôchodok v sume 183,30 €. Toto rozhodnutie spolu so zmenovými rozhodnutiami bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/296/2014-64 zo dňa 20. januára 2015. Teda ani námietky vzťahujúce sa k tomuto správne rozhodnutiu nemôžu byť predmetom tohto súdneho konania. Rovnako vydané správne rozhodnutie zo dňa 11.05.2016 bolo samostatným predmetom súdneho prieskumu pred Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 24Sa/7/2016, ktoré bolo taktiež rozsudkom zo dňa 17. októbra 2016 zrušené. Všetky správne rozhodnutia, ktoré žalobca namieta a ktoré boli vydané pred napadnutými rozhodnutiami, sú v súčasnosti zrušené, neexistujú, preto zaoberať sa ich prípadnou nezákonnosťou nie je možné. Tiež nie je v kompetencii správneho súdu zaujímať právne názory ohľadne súdnych rozsudkov, ktoré sú právoplatné.

25. Pokiaľ v tejto časti žaloby žalobca žiadal, aby rozhodnutie zo dňa 11. mája 2016 bolo zrušené a dôchodok priznaný rozhodnutím zo dňa 13. augusta 2014 mu bol uvoľnený, uvedený návrh je nedôvodný. Rozhodnutie zo dňa 11. mája 2016 už bolo zrušené vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sa/7/2016-28 zo dňa 17. októbra 2016, ktorý bol potvrdený rozhodnutím NS SR č.k. 7So/2/2017 zo dňa 28. júna 2018, rovnako bolo zrušené aj rozhodnutie zo dňa 13. augusta

2014 rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/296/2014-64 zo dňa 20. januára 2015. Predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia v inštančnom postupe žalovaného zo dňa 16. októbra 2018 a 12.12.2018, ktoré jedine môžu byť v tomto súdnom konaní prípadne zrušené. Na daný prípad nie je možné použiť ani beneficium uvedené v § 95 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. a inštruovať žalovaného, aby v ďalšom konaní priznal žalobcovi dávku vo vyššej sume (žalobca žiadal „uvoľniť“ sumu priznanú správnym rozhodnutím zo dňa 13.08.2014), keďže správny súd nezistil, že by žalobcovi bola napadnutým rozhodnutím priznaná dávka v nižšej sume, ako patrí.

26. Ďalej sa správny súd zaoberal tvrdeniami uvádzanými v replike. Hoci žalobca opravou žaloby zo dňa 14.03.2019 opravil žalobný petit tak, že žiadal len zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného, v replike opätovne (rovnako ako v žalobe) žiadal, aby mu súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 2.000,- €. Správny súd konštatuje, že takýto žalobný návrh v rámci správneho súdnictva nie je v súlade so zákonom, keď v zmysle § 191 Správneho súdneho poriadku je možné požadovať len zrušenie napadnutého rozhodnutia, resp. v ďalších prípadoch prípadne sankčnú alebo peňažnú moderáciu uloženej sankcie alebo plnenia. Keďže v rámci správneho súdnictva nie je možné rozhodnúť o nemajetkovej ujme, správny súd tento žalobný petit zamietol podľa § 190 SSP.

27. Čo sa týka tvrdení žalobcu ohľadne nemožnosti krátenia starobného dôchodku v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 uvedených v replike, správny súd konštatuje, že aplikácia tohto článku nie je pre žalobcu diskriminujúca, ako tvrdí. Dôchodok priznaný dňa 13. augusta 2014 vo výške 181,30 € bol totiž zrušený právoplatným rozsudkom súdu, a teda v súčasnosti neexistuje rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku. Žalobcovi teda v súčasnosti nie je priznaný žiaden starobný dôchodok na základe jeho žiadosti zo dňa 07.08.2013, a tá skutočnosť, že mu bol priznaný starobný dôchodok v sume 68,- € mesačne, po valorizáciách v celkovej sume 109,- € mesačne, nemôže byť diskriminačným konaním žalovaného. Naopak, aplikácia Dohovoru č. 128 aj na prípad žalobcu umožňuje vznik nároku na starobný dôchodok žalobcovi aj zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia ako príslušníkovi ozbrojených síl, hoci splnil aj podmienky nároku na výsluhový dôchodok a započítanie akejkoľvek hodnotiteľnej doby poistenia vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia.

28. K námietke v replike, že žalobca bol v osobitnom systéme poistenia poistený len od 1. mája 1998 do 31. decembra 1998, keď dňom 1. mája 1998 došlo k odčleneniu osobitného od všeobecného systému poistenia, súd uvádza, že žalobca z tejto premisy správne vyvodzuje, že by potom dávku výsluhového dôchodku z osobitného systému bolo možné vypočítať len za obdobie ôsmich mesiacov. Uvedené sa však nestalo, keď z potvrdenia VÚSZ z 5. septembra 2018 vyplýva, že na nárok na dávku výsluhového dôchodku bola zhodnotená doba služobného pomeru od 22.07.1957 do 31.12.1998. Pokiaľ teda žalobcovi bola na výsluhový dôchodok zhodnotená doba služobného pomeru takýmto spôsobom, správne potom rozhodol žalovaný, keď aj on zohľadnil túto dobu výkonu služby (41 rokov) ako obdobie dôchodkového zabezpečenia, ktoré už bolo zhodnotené v osobitnom systéme, t.j. na určenie sumy výsluhového dôchodku a túto dobu potom spomeroval s celkovým úhrnom dôb poistenia získaných v osobitnom aj všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

29. Pokiaľ žalobca argumentoval rozsudkom NS SR č.k. 7So/138/2011 z 15.08.2012, ktoré bolo prijaté Správnym kolégiom Najvyššieho súdu SR ako judikát č. R 83/2013, správny súd naň taktiež poukázal vo svojom odôvodnení uvedenom vyššie na podporu jeho právneho názoru ohľadne potreby krátenia teoretickej sumy starobného dôchodku zo všetkých dôb poistenia získaných vo všeobecnom aj osobitnom systéme o výšku dôchodku, ktorá by mu patrila po zhodnutí doby poistenia v osobitnom systéme. Uvedené rozhodnutie je v plnom súlade s právnym názorom správneho súdu zaujatým v danej veci.

Z rozsudku NS SR č.k. 4So/193/2007 zo dňa 25. septembra 2008 vyplýva, že predmetom prieskumu bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktorým odňala starobný dôchodok, pričom neprihliadla na doby zohľadnené pri priznaní výsluhového dôchodku, čo je iný skutkový prípad ako v prejednávanej veci. Taktiež rozsudok NS SR sp.zn. 9So/132/2009 sa týka inej skutkovej veci, keď tam preskúmané rozhodnutie Sociálnej poisťovne bolo vydané v zmysle § 173i zákona č. 100/1988 Zb., aplikácia ktorého prichádza do úvahy len v prípadoch, keď bol starobný dôchodok priznaný osobe, ktorej vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. po 30. júni 2002, čo nie je prípad žalobcu.

30. Vzhľadom na to, že všetky námietky žalobcu produkované v súdnom konaní súd vyhodnotil ako nedôvodné a sám nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 203 ods. 2 SSP, žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu podľa § 190 SSP zamietol.

31. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario vo vzťahu k žalobcovi tak, že mu náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný. Rovnako nepriznal náhradu trov ani žalovanému podľa § 168 SSP a contrario, pretože neboli splnené podmienky na jeho aplikáciu - výnimočnosť situácie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.